

Arrest

nr. 326 890 van 19 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Griekenland sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, de reeds afgelegde verklaringen te herhalen, en te stellen dat hij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. Volgens de gegevens in het administratief dossier werd verzoeker op 26 januari 2024 de vluchtelingenstatus toegekend in Griekenland en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot 28 januari 2027 (map met landeninformatie, aanvraag derde landen Cedoca – antwoord Dublin Unit; map met documenten, Griekse verblijfskaart verzoeker). Verzoeker betwist dit niet. Er ligt aldus niet enig concreet gegeven voor waaruit blijkt dat verzoekers Griekse verblijfsvergunning thans zou zijn verstreken zodat zijn betoog betreffende de moeilijkheden om deze te hernieuwen bij terugkeer, niet dienstig kan worden aangevoerd. Hij brengt verder geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met redenen aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland.

6. Voorts liggen er in casu geen specifieke elementen voor waaruit kan blijken dat verzoeker, een gezonde jongeman, een bijzondere kwetsbaarheid heeft en die ertoe kan leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, om deze reden, wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verzoekers geval wordt niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt hij hiertoe concrete elementen bij.

Tevens stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker over een netwerk en middelen beschikte om zijn vertrek en verdere reis doorheen Europa te regelen: "Via een vriend kon u werk vinden om uw reis te bekostigen (CGVS, p.9, 11-12). Met het geld van uw werk kon u ook kledij en schoenen kopen (ibid.). Hij hielp u met het aankopen van uw bus- en vliegtuigticket (CGVS, p.12). U vloog eerst naar Denemarken waar u bij één van zijn vrienden verbleef en ging daarna naar Zweden om dan het vliegtuig naar België te nemen (CGVS, p.12-13). Ook voor uw aankomst in Griekenland werkte u verschillende maanden in zowel Iran als Turkije (CGVS, p.5, 11-12). U stond ook in contact met uw familie in Pakistan die u op een bepaald moment ook geld opstuurden terwijl u in Iran was (CGVS, p.11-12). Deze elementen getuigen van zelfredzaamheid." Uit niets blijkt dat hij ook na zijn terugkeer naar Griekenland niet (tijdelijk) door zijn netwerk zouden kunnen worden ondersteund. Door louter in zijn verzoekschrift te ontkennen dat hij ooit financiële steun heeft ontvangen van zijn ouders, komt hij niet verder dan a posteriori verklaringen die door de Raad niet worden aangenomen.

Verzoeker is heden een negentienjarige man zonder bijzondere kwetsbaarheid. Hij geeft aan onderwijs te hebben gevolgd in Afghanistan waar hij heeft leren lezen en schrijven (verklaring DVZ, 11; NPO, p. 4). Ook verklaart hij te hebben gewerkt in Iran en Turkije alvorens hij als minderjarige aankwam in Griekenland (NPO, p. 5, 11).

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Verzoeker slaagt hier echter niet in nu hij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden.

De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Griekenland: "U ging niet op zoek naar een woonplaats omdat u geen geld had om iets te huren (CGVS, p.7). Verder zocht u niet naar een organisatie die u kon helpen en vroeg u enkel in het opvangcentrum naar waar u moest gaan om een opvangplaats te vinden (CGVS, p.7-8). U werkte bovendien kort in de bouw, maar dit was enkel om geld te verdienen zodat u Griekenland kon verlaten (CGVS, p.9). U ging twee keer naar een organisatie die u kon helpen werk te vinden, maar er was telkens niemand aanwezig om u te helpen (CGVS, p.7). Daarna ging u niet meer terug (ibid.). Verder sprak u enkel andere Afghanen en winkeliers aan om werk te vinden (CGVS, p.6). Daarnaast probeerde u in Griekenland nooit een fiscaal registratienummer (AFM) of sociaalzekerheidsnummer (AMKA) te verkrijgen (CGVS, p.8). U zei dat u niets over deze zaken wist en dat u niet op zoek ging naar een organisatie die u hiermee kon helpen omdat u de taal niet sprak (ibid.). U probeerde ook niet om op zoek te gaan naar een organisatie die u kon helpen met het leren van de taal (CGVS, p.8-9). U verklaarde vervolgens dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg, maar u probeerde ook nooit om een afspraak te maken bij een dokter (CGVS, p.10-11). U zocht nooit de contactgegevens op van een dokter en vroeg ook geen hulp aan mensen uit uw omgeving of aan een organisatie (CGVS, p.11). Anderhalve maand nadat u uw status kreeg, vertrok u bovendien al naar België (CGVS, p.6, 12). Uit bovenstaande elementen blijkt dat u geen poging hebt ondernomen om na uw erkenning in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden. U verklaarde zelf ook dat u nooit van plan was om daar te blijven (CGVS, p.13)."

Verzoeker benadrukt dat hij als minderjarige in Griekenland aankwam en hij op achttienjarige leeftijd gedwongen werd het opvangcentrum te verlaten. Hij laat gelden dat het een aanzienlijke beproeving vormde om op deze leeftijd gedwongen een anderhalve maand op straat te leven en hem niet mag verweten worden Griekenland te hebben verlaten na deze korte periode.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, getuigde zijn gedrag en verklaringen, ondanks zijn minderjarigheid, daarentegen wel degelijk van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Verzoeker

verliet in 2022 samen met zijn familie Afghanistan en reisde na enkele maanden verblijf in Pakistan op zestienjarige leeftijd alleen door naar Iran en Turkije waar hij telkens een aantal maanden werkte. Hij reisde in 2023 vervolgens door naar Griekenland waar hij de eerste twee weken tien euro per nacht betaalde om bij mensen te verblijven. Hierna reisde hij, met hulp van een vriend, naar Athene waar hij ongeveer één maand verbleef in het park Alexandra in Victoria. Na een maand liet hij zich registreren waarna hij in een opvangcentrum werd ondergebracht. Dit alles wijst toch minstens op enige mate van zelfredzaamheid in hoofde van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker op heden de meerderjarige leeftijd bereikt waardoor er van hem kan verwacht worden dat deze zelfredzaamheid verder is toegenomen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet voorts in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Verzoeker, die van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid getuigt, maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland.

Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoont. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals hoger is gebleken. Verzoeker klaagt aan dat hij enkel op illegale wijze aan de slag kon in de bouwsector, maar ondernam geen ernstige pogingen om elders in het officiële circuit werk te vinden. Hij ging weliswaar twee keer naar een organisatie die hem kon helpen werk te vinden, maar ging niet meer terug nadat er telkens niemand aanwezig was om hem te helpen (NPO, p. 7). Bovendien toont hij geenszins aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om legaal werk te bekomen. Verzoeker gaf ook aan dat hij enkel kort in de bouw werkte om geld te verdienen zodat hij Griekenland kon verlaten "om naar hier te komen" (NPO, p. 9). De houding en het handelen van verzoeker duiden er duidelijk op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Dit blijkt ook waar hij verklaarde dat hij nooit van plan was om daar te blijven (NPO, p. 13). Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen elementen bij die hier anders over doen denken.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek, stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker niet aantoont dat hij in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Hoewel de beschikbare informatie getuigt van diverse problemen op het vlak van huisvesting, sociale zekerheid en tewerkstelling in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om in zijn geval aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in dat land de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereikten of zullen bereiken bij terugkeer.

7. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Griekenland werd verleend, kan stellen. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

8. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat hij zich nog kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Griekenland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

9. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 staat onder eed en tolkt Dari – Nederlands.

Verzoeker legt een aanvullende nota neer. De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker verklaart zich hiermee niet akkoord en benadrukt zijn bijzondere psychische kwetsbaarheid: hij lijdt aan een depressie, slaapproblemen en posttraumatische stress en heeft nood aan opvang. Verzoeker wordt medisch-psychologisch opgevolgd sinds september 2024 en heeft maandelijkse afspraken bij een psycholoog. Los van wat werd aangevoerd in het verzoekschrift maken ook deze psychologische problemen een terugkeer naar Griekenland onmogelijk, aangezien hij er zich onmogelijk staande zou kunnen houden. Bijkomend probleem bestaat erin dat verzoeker als sjjiitische Hazara behoort tot een Afghaanse minderheidsgroep en bij terugkeer naar Griekenland niet zal kunnen rekenen op steun vanuit de eigen gemeenschap. Tot slot benadrukt verzoeker zijn jonge leeftijd: hij is geboren in 2006, nog maar net achttien geworden en toen hem in Griekenland een beschermingsstatuut werd toegekend was hij eigenlijk nog maar een kind, zodat men hem niet kan verwijten dat hij er onvoldoende inspanningen heeft geleverd om een bestaan uit te bouwen. Om al deze redenen vraagt verzoeker hem in België een beschermingsstatus te verlenen. Verder bevroegd, licht verzoeker toe dat hij in Griekenland uit de opvang werd gezet, niet naar school kon en op straat heeft moeten overleven, zodat hij naar België is vertrokken.”

5.1. De Raad stelt vast dat verzoeker ter zitting geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 25 februari 2025.

5.2. De Raad herinnert er vooreerst aan dat situaties die geen “zeer verregaande materiële deprivatie” teweeg-brengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;

- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

5.3. Zoals vermeld in het proces-verbaal legt verzoeker ter zitting een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hierbij voegt hij een psychologisch attest opgesteld door een klinisch psycholoog van “Espace Santé Famille ASBL” op 14 maart 2025 waarin wordt bevestigd dat hij sinds september 2024 meermaals op raadpleging is gekomen. In dit zeer summier attest wordt enkel vermeld dat verzoeker symptomen vertoont van depressie, wat zich uit in onregelmatige slaap, een verhoogde prikkelbaarheid, een verlies van interesse en plezier en PTSD.

Verzoeker toont hiermee echter niet aan dat hij omwille van zijn mentale gezondheidstoestand een bijzondere kwetsbaarheid heeft die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland. Hoewel er begrip is voor verzoekers onzekere situatie en moeilijk parcours, kan uit het bijgebrachte psychologisch attest niet worden afgeleid dat zijn mentale gezondheidstoestand belangrijke negatieve gevolgen voor zijn zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengt waardoor hij zijn rechten als statushouder in Griekenland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt heden uit dit attest niet dat verzoeker arbeidsongeschikt zou zijn. Het psychologisch attest geeft verder geen concrete toelichting over de impact van zijn mentale gezondheidstoestand en eventuele behandeling met betrekking tot zijn zelfredzaamheid en zijn globaal dagelijks functioneren, noch liggen er andere medische stukken voor die hierover attesteren. Verzoeker zet ook nergens concreet uiteen in welke mate zijn psychologische problemen hem zouden beletten om zijn rechten te doen gelden in Griekenland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op zijn mogelijkheden om zijn rechten aldaar te doen gelden. Dat verzoeker zich in Griekenland omwille van zijn mentale gezondheidstoestand *“onmogelijk staande zou kunnen houden”*, kan niet in het attest worden gelezen. Ten slotte blijkt uit dit attest niet dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Griekenland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt.

In de mate dat verdere psychologische opvolging noodzakelijk is, toont verzoeker niet aan dat hij in Griekenland geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning. Verzoeker beschikt over een geldige Griekse verblijfsvergunning. Hiermee kan hij een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) verkrijgen, wat hem recht geeft op medische zorgen in het land. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Hij heeft in het verleden nooit geprobeerd om zich hiervoor te registreren en zijn AMKA te activeren, terwijl het aan hemzelf toekomt om zijn persoonlijke administratie hiertoe te regelen. Ook heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in Griekenland nooit enig beroep gedaan op de gezondheidszorg aldaar. Verzoeker toont niet aan dat hij hier als statushouder geen toegang toe zal hebben.

Dit geldt te meer nu hij, ondanks zijn minderjarigheid bij vertrek uit zijn land van herkomst, een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid heeft laten zien, zoals toegelicht in voormelde beschikking onder punt 6. Bovendien dient te worden hernomen dat verzoeker thans meerderjarig is geworden, waardoor er van hem kan worden verwacht dat deze zelfredzaamheid verder is toegenomen. Door louter te herhalen dat hij bij aankomst in Griekenland minderjarig was, slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken. Verzoeker was overigens reeds 17 jaar toen hij in Griekenland een beschermingsverzoek indiende. Tevens herinnert de Raad eraan dat verzoeker beschikt over een sociaal netwerk van vrienden en familie die hem in het verleden steunden om zijn vertrek en verdere reis doorheen Europa te regelen, zoals eveneens wordt geduïd in punt 6 van de beschikking. Een vriend van hem woont nog steeds in Griekenland en dit al meer dan 12 jaar (NPO, p. 12). De opmerking ter zitting dat hij als sjjiitische Hazara behoort tot een Afghaanse minderheidsgroep, doet hier geen afbreuk aan. Los van het feit dat verzoeker met deze loutere bewering niet aantoonde dat hij bij terugkeer naar Griekenland niet zal kunnen rekenen op steun vanuit de eigen gemeenschap zoals gesuggereerd ter zitting, neemt hij hiermee niet weg dat hij ook na zijn terugkeer naar Griekenland opnieuw (tijdelijk) een beroep kan doen op zijn reeds bestaand netwerk van vrienden en familie, mocht hij daar nood aan hebben. De vaststelling in de beschikking dat *“Uit niets blijkt dat hij ook na zijn terugkeer naar Griekenland niet (tijdelijk) door zijn netwerk zouden kunnen worden ondersteund,”* blijft gehandhaafd nu verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aanbrengt om deze te weerleggen.

Bijgevolg liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen of argumenten voor waaruit zou blijken dat verzoeker omwille van zijn mentale gezondheidstoestand, zijn jonge leeftijd en het behoren tot een Afghaanse minderheidsgroep over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, dat er een ernstig risico is dat hij bij terugkeer naar dat land zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. De vaststelling in de beschikking dat verzoekers geval niet wordt gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke negatieve gevolgen zouden hebben voor zijn zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugkeer naar Griekenland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, blijft aldus overeind.

5.4. Waar verzoeker nog stelt dat hij eigenlijk nog maar een kind was toen hij internationale bescherming verkreeg in Griekenland zodat men hem niet kan verwijten dat hij er onvoldoende inspanningen heeft geleverd om een bestaan uit te bouwen, weet hij niet te overtuigen. Het weze herhaald dat verzoeker reeds 17 jaar was toen hij in Griekenland een beschermingsverzoek indiende en dus geen kind meer was, maar een adolescent. In punt 6 van de beschikking wordt geduid dat verzoeker, die van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid getuigt, niet aannemelijk maakt dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland. Door louter te stellen dat hij nog maar een kind, quod non, was toen hij internationale bescherming kreeg, gaat hij eraan voorbij dat hij in een opvangcentrum kon verblijven tot hij meerderjarig was maar dat hij daarna als volwassene geen inspanningen heeft gedaan om zich integreren in Griekenland en daar een duurzaam bestaan uit te bouwen alsook slechts beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als statushouder te doen gelden. Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in concrete valabele argumenten aan te reiken die afbreuk aan kunnen doen aan wat wordt gesteld in punt 6 van de beschikking, met name:

“Hij geeft aan onderwijs te hebben gevolgd in Afghanistan waar hij heeft leren lezen en schrijven (verklaring DVZ, 11; NPO, p. 4). Ook verklaart hij te hebben gewerkt in Iran en Turkije alvorens hij als minderjarige aankwam in Griekenland (NPO, p. 5, 11).

Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland. Verzoeker slaagt hier echter niet in nu hij eerder beperkte stappen heeft ondernomen om zijn rechten als persoon die internationale bescherming in Griekenland geniet te doen gelden.

De Raad wijst er in dit verband op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoeker verwacht worden dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit verzoekers verklaringen en gedragingen. De commissaris-generaal motiveert terdege dat verzoeker eerder beperkte pogingen heeft ondernomen om ondersteuning te zoeken in Griekenland: “U ging niet op zoek naar een woonplaats omdat u geen geld had om iets te huren (CGVS, p.7). Verder zocht u niet naar een organisatie die u kon helpen en vroeg u enkel in het opvangcentrum naar waar u moest gaan om een opvangplaats te vinden (CGVS, p.7-8). U werkte bovendien kort in de bouw, maar dit was enkel om geld te verdienen zodat u Griekenland kon verlaten (CGVS, p.9). U ging twee keer naar een organisatie die u kon helpen werk te vinden, maar er was telkens niemand aanwezig om u te helpen (CGVS, p.7). Daarna ging u niet meer terug (ibid.). Verder sprak u enkel andere Afghanen en winkeliers aan om werk te vinden (CGVS, p.6). Daarnaast probeerde u in Griekenland nooit een fiscaal registratienummer (AFM) of sociaalzekerheids-nummer (AMKA) te verkrijgen (CGVS, p.8). U zei dat u niets over deze zaken wist en dat u niet op zoek ging naar een organisatie die u hiermee kon helpen omdat u de taal niet sprak (ibid.). U probeerde ook niet om op zoek te gaan naar een organisatie die u kon helpen met het leren van de taal (CGVS, p.8-9). U verklaarde vervolgens dat u geen toegang had tot de gezondheidszorg, maar u probeerde ook nooit om een afspraak te maken bij een dokter (CGVS, p.10-11). U zocht nooit de contactgegevens op van een dokter en vroeg ook geen hulp aan mensen uit uw omgeving of aan een organisatie (CGVS, p.11). Anderhalve maand nadat u uw status kreeg, vertrok u bovendien al naar België (CGVS, p.6, 12). Uit bovenstaande elementen blijkt dat u geen poging hebt ondernomen om na uw erkenning in Griekenland een duurzaam bestaan uit te bouwen en uw rechten er te doen gelden. U verklaarde zelf ook dat u nooit van plan was om daar te blijven (CGVS, p.13).”

Verzoeker benadrukt dat hij als minderjarige in Griekenland aankwam en hij op achttienjarige leeftijd gedwongen werd het opvangcentrum te verlaten. Hij laat gelden dat het een aanzienlijke beproeving vormde om op deze leeftijd gedwongen een anderhalve maand op straat te leven en hem niet mag verweten worden Griekenland te hebben verlaten na deze korte periode.

In tegenstelling tot wat verzoeker laat uitschijnen, getuigde zijn gedrag en verklaringen, ondanks zijn minderjarigheid, daarentegen wel degelijk van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid. Verzoeker verliet in 2022 samen met zijn familie Afghanistan en reisde na enkele maanden verblijf in Pakistan op zestienjarige leeftijd alleen door naar Iran en Turkije waar hij telkens een aantal maanden werkte. Hij reisde in 2023 vervolgens door naar Griekenland waar hij de eerste twee weken tien euro per nacht betaalde om bij mensen te verblijven. Hierna reisde hij, met hulp van een vriend, naar Athene waar hij ongeveer één maand verbleef in het park Alexandra in Victoria. Na een maand liet hij zich registreren waarna hij in een opvangcentrum werd ondergebracht. Dit alles wijst toch minstens op enige mate van zelfredzaamheid in hoofde van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker op heden de meerderjarige leeftijd bereikt waardoor er van hem kan verwacht worden dat deze zelfredzaamheid verder is toegenomen.

Het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet voorts in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. Verzoeker, die van een grote zelfstandigheid en zelfredzaamheid getuigt, maakt niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid was om onder meer huisvesting of tewerkstelling te kunnen krijgen in Griekenland.

Het komt in dit verband hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonst. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput zoals hoger is gebleken. Verzoeker klaagt aan dat hij enkel op illegale wijze aan de slag kon in de bouwsector, maar ondernam geen ernstige pogingen om elders in het officiële circuit werk te vinden. Hij ging weliswaar twee keer naar een organisatie die hem kon helpen werk te vinden, maar ging niet meer terug nadat er telkens niemand aanwezig was om hem te helpen (NPO, p. 7). Bovendien toont hij geenszins aan dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet in staat zou zijn om legaal werk te bekomen. Verzoeker gaf ook aan dat hij enkel kort in de bouw werkte om geld te verdienen zodat hij Griekenland kon verlaten "om naar hier te komen" (NPO, p. 9). De houding en het handelen van verzoeker duiden er duidelijk op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Dit blijkt ook waar hij verklaarde dat hij nooit van plan was om daar te blijven (NPO, p. 13). Het is voor verzoeker dan ook niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, brengt verzoeker geen elementen bij die hier anders over doen denken.

In het licht van het voorgaande, en ondanks de verhoogde waakzaamheid en voorzichtigheid die aan de dag gelegd moet worden bij de beoordeling van verzoekers beschermingsverzoek, stelt de commissaris-generaal terdege vast dat verzoeker niet aantoonst dat hij in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen."

5.5. Verzoeker brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 25 februari 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker heden geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO